

[Helge Adam Møller]

for Danmark, og at Danmark i konsekvens af dette bør holde sig væk, må jeg bare sige, at det er jeg, og det er Det Konservative Folkeparti fundamentalt uenig i. Det har betydning for Danmark og for alle andre europæiske lande – for nogle større og for nogle mindre. Jeg nævnte før de 2,5 mio. flygtninge, som selvfølgelig giver problemer for alle europæiske lande. Jeg nævnte risikoen for, hvis man ikke stopper dér, at krigen kan brede sig til området uden om det tidligere Jugoslavien, og så får det i hvert fald meget direkte betydning.

Det undrer mig også lidt, når jeg kigger tilbage i historien. Tænk, hvis andre lande havde anlagt samme betragtning og samme holdning, som fru Annette Just gør: at det, der ikke foregår lige uden for egen gadedør, skal man bare lade være, uanset hvor urimeligt og umenneskeligt det er. Tænk, hvis USA havde anlagt den holdning i Første Verdenskrig og i Anden Verdenskrig. Nazisterne angreb ikke USA, men USA valgte selv, da de syntes, at det var så frygteligt, det, der skete i Europa, at hjælpe demokratiet og de lande, der stod for nogle menneskelige holdninger, mod det rene barbari. Tænk, om de havde haft den holdning, som fru Annette Just har!

Og så til sidst: Når vi gerne vil blande os, i det omfang vi mener vi kan hjælpe til med at skabe fred, er det simpelt hen, fordi vi har en tro på, at FN og verdenssamfundet kan udvikle sig til en organisation, der kan være med til, at der i årene fremover sker færre og færre af den slags ting, som nu sker i Jugoslavien. Men hvis der ikke er nogle lande, der også vil leve op til det, vi skriver på det smukke papir, og det, der står i FN-traktaten helt tilbage fra oktober 1945, ja, så lykkes det ikke. Verden kræver også, at vi tager et medansvar. Og det kan vi så leve med at Fremskridtspartiet ikke vil gøre.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er nødt til at gøre hr. Helge Adam Møller opmærksom på, hvor nødig han end vil have det, at der rent faktisk er forskel på en borgerkrig, som vi oplever den i Bosnien-Hercegovina, og så, som hr. Helge Adam Møller siger: Hvad ville der være sket, hvis amerikanerne ikke var kommet os til hjælp under Første eller Anden Verdenskrig?

For da var det altså enkelte lande, der var aggressorer over for andre lande. Her er der tale om regulær borgerkrig, hvor vi hele tiden har påpeget, at det er kropumuligt for danske soldater, når de kommer til Bosnien-Hercegovina, at se forskel på, om det er en soldat, der er romersk-katolsk, græsk-katolsk, eller om han eventuelt er muslim. Jamen man må jo vente til om søndagen og se, hvor han går hen for at gå i kirke.

Rent ud sagt: Der er tale om en borgerkrig, og det kan vi ikke være bekendt at sende danske soldater ned til.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes, hr. Helge Adam Møller fra Det Konservative Folkeparti har en lidt for overlegen holdning. Hr. Helge Adam Møller er så skråsikker. Det synes jeg man skal passe meget på ikke at være i denne sag, for det er jo ikke kun Fremskridtspartiet, der går imod det, regeringen nu bevæger sig ind på. Hvis Danmark skal i krig, burde det selvfølgelig være sådan, at landets indbyggere og politikerne stort set var enige. Sådan forholder det sig jo slet, slet ikke.

U har regeringen indkaldt til et ekstraordinært møde her i dag. Men det forholder sig jo rent faktisk sådan, at i utrolig lang tid måtte vi høre på forskellige meldinger fra ministrene i regeringen, de ministre, som er med til at udføre denne beslutning.

Jeg synes ikke, man kan være bekendt at stille sig herop og klandre nogen for at have en anden holdning, og slet ikke, når man på regeringsniveau har oplevet, at der har været dyb uenighed om denne sag et meget langt stykke hen ad vejen. Vi har i lang tid ikke kunnet finde ud af, om Folketinget skulle indkaldes. Fremskridtspartiet har skrevet til udenrigsministeren og bedt om en indkaldelse. Men det har jo rent faktisk forholdt sig sådan, at udenrigsministeren, forsvarsministeren og statsministeren er kommet med vidt forskellige meldinger i meget lang tid. Så selvfølgelig hersker der da uenighed om, hvilken stilling man egentlig skal tage. Regeringen har sit standpunkt, og det må man så acceptere at den er kommet frem til. Men at andre, enten politikere eller i befolkningen, er uenig i den holdning, ja, det er bestemt en kendsgerning.